

REDACCIO :
Josep PALLACH
Rue Gaston-Mangin
Bât. B - Esc. 5 - Ap. 53
MONTGERON (S-et-O).

ADMINISTRACIO :
M. MIQUEL

26, rue des Potiers — Toulouse (H.-G.)
C. Ch. Postaux : 1792-75 - Toulouse

Endavant

Preu de l'exemplar: 20 francs.

Suscripció l'any: 250 francs.

FEDERACIO
DEMOCRACIA
SOCIALISME

ORGAN CENTRAL DEL MOVIMENT SOCIALISTA DE CATALUNYA

Acció contra el Pla de Misèria. - Defensa de la Llengua Catalana. CATALUNYA TE L'INICIATIVA !

La principal lliçó de la Campanya contra Galinsoga, la mateixa que podem deduir de les vagues d'usuaris de tramvies, és aquesta: L'acció triomfa quan té el recolzament popular i quan té una direcció i uns objectius precisos.

Cal aplicar amb fermesa aquests ensenyaments a les noves iniciatives que a tot Catalunya, aplegades les Forces Democràtiques, s'han començat aquests dies. L'acció aquesta vegada no serà tan fàcil com la menada contra l'ase d'en Galinsoga. Demanarà més temps i més esforços; demanarà continuïtat i fermesa. L'hem de desenvolupar en tots els plans: cultural i polític, intel·lectual i social. Les consignes decidides per les forces de l'Interior que tenen la responsabilitat de l'empresa, són variades. Es millor: totes elles expressen una forma o altra d'oposició a la Dictadura i de Defensa dels Drets de Catalunya. És una acció que el règim voldria violenta per poder-la reprimir millor, i que nosaltres hem de voler pacífica i disciplinada: segura d'ella mateixa, serena i caminant cap a la victòria. El boicot pacífic, la desobediència civil, l'abstenció i el coratge civí són les armes dels pobles forts i decidits. I contra la decisió de tot un poble els dictadors són impotents.

Heus ací les formes d'acció que preconitzem:

CONTRA EL PLA DE MISERIA

* Els treballadors han de refusar els acomiadaments. Han de recórrer a tots els mitjans legals: «delegacions del Treball», Magistratures, etc., etc. Entretant no s'hagi dictat sentència, els treballadors tenen dret al salari. Assessoreu-vos: demaneu consell a algun company: trobareu l'escalaf de la solidaritat sindical clandestina! No cediu el vostre dret al treball!

* Quan hi ha amenaça d'acomiadament col·lectiu, protesteu col·lectivament. Manifesteu davant la C.N.S., davant dels Ajuntaments: demaneu feina i un treball decent: just el que prometia el règim fa vint anys! Manifesteu plegats!

* Contra l'augment del cost de la vida, exigiu que els economistes d'empresa siguin controlats pels treballadors, esdevinguin cooperatives de consum!

PER LA DEFENSA DE LA LLENGUA

* Exigiu que els comerciants catalans serveixin als clients catalans en català, demaneu-ho fermament i que quedi clar que és una condició que serà tinguda en compte.

* Empreu a tot arreu el català: a l'escola que els vostres fills parlin el català entre ells, utilitzeu-lo en la vostra correspondència, escriviu les adreces de les lletres en català.

* Expliqueu als vostres amics de llengua castellana aquestes reivindicacions: escoles catalanes, anuncis en català — a la ràdio, als cartells — premsa lliure en català!

PER L'ACCIO CIUTADANA

* Col·laboreu a la gran campanya de recollida de signatures en favor de la Llengua Catalana.

* Els catalans han de recordar el gran moviment del «Tancament de caixes» que el 1904 va fer afluir el govern de Madrid. Els petits comerciants i industrials que ara són explotats per una pressió fiscal que només respecta a la gran banca i als monopolis, tenen l'arma per actuar: retardar el pagament dels impostos, demanar moratòries, refusar el pagament fins al darrer moment!

* Contra els abusos de les companyies de serveis públics, aigua, gas, electricitat, exigiu revisió dels mínims, causa de tants d'abusos, demoreu la lectura dels comptadors, retardeu els pagaments fins que atenguin les vostres reclamacions!

* Es parla d'una nova puja de tarifes de tramvies: refuseu-la des del primer moment!

* Atenció a les consignes de boicot que es donaran !

AL POBLE DE CATALUNYA

El C.C. de les Forces Democràtiques de Catalunya a l'Exili ha fet conèixer a tot el món, el manifest que publiquem aquí i amb el qual ha començat a Catalunya.

La Campanya de Defensa de la Llengua i de la Cultura Catalanes.

La campanya de boicot contra «La Vanguardia» ha produït la destitució del seu Director «Luis de Galinsoga».

Aquest subjecte va dir en una església que «todos los catalanes son una mierda». En dir això no expressava solament una opinió personal seva, sinó que es

feia intèrpret de l'odi que contra Catalunya té el règim que el va imposar com a director del diari més important de Barcelona.

Evidentment el Govern no ha dit mai públicament que «todos los catalanes son una mierda», però durant 20 anys ha actuat en consonància amb aquest criteri. Des de fa 20 anys, el règim franquista prohibeix l'ensenyament del català a les escoles, violant els drets de l'home vigents a tots els països civilitzats i violant les obligacions que ha contractat en ingressar a la U.N.E.S.C.O. i a la O.N.U.; des

de fa 20 anys obstaculitza les edicions de llibres en català; des de fa 20 anys impedeix la publicació de premsa en català; i el mateix podem dir de la ràdio, cinema, etc.

Es que això no és cent vegades més greu que l'insult d'un Galinsoga ?

La realitat és que tothom sap molt bé que hem fet servir aquest ninot només com un instrument de la nostra acció contra una situació injusta i revoltant.

La realitat és que la destitució d'en (Passa a la pàg. 2.)

AL POBLE DE CATALUNYA

(Vé de la pàg. 1.)

Galinsoga és tan sols un pas, i que la campanya continuarà fins a aconseguir els seus objectius finals.

No n'hi ha prou amb la destitució d'aquest adulator professional. Volem que el Govern sàpiga que tots els catalans estem disposats a lluitar pel total restabliment d'una vida normal a Catalunya, i que la vida normal vol dir, entre altres coses, escoles catalanes, premsa catalana i ús públic de l'idioma català. Sense tot això a Catalunya, no hi ha normalitat sinó tirania.

La voluntat unànime de tots els catalans ha obligat el Govern a destituir un enemic de la nostra llengua i de la nostra cultura.

LA MATEIXA VOLUNTAT UNANIME
OBTINDRA. MITJANÇANT UNA CAM-
PANYA DE DEFENSA DE LA LLEN-
GUA I DE LA CULTURA CATALA-
NES :

ESCOLES CATALANES — PREMSA
LLIURE EN CATALA, I L'OFICIALI-
TAT DEL NOSTRE IDIOMA.

CATALUNYA TE LA INICIATIVA.

Société Générale d'Impression
Toulouse

Le gérant : A. IBORRA

A los Catalanes que no nacieron en Cataluña A los Trabajadores de los otros pueblos de España

Paralelamente a la acción contra el plan de Misericordia, se ha iniciado una nueva campaña contra la dictadura. Conocéis sus fines: Defensa de la lengua y de la cultura catalanas. Sabemos que, como cuando el boicot contra el adulator profesional Galinsoga, podremos contar con el total apoyo vuestro. Sabemos que como durante los meses de diciembre y enero los catalanes que no nacieron en Cataluña serán los firmes defensores de nuestro pueblo. Cataluña, hoy más que nunca, es de todos los que en ella viven, trabajan y luchan por su libertad. Somos pues nosotros, catalanes de nacimiento o de adopción, los que debemos hacer triunfar nuestros derechos e imponer nuestra razón a todos los Galinsogas.

La lucha está planteada en el terreno social, abierto a la más total fraternización entre trabajadores. En el terreno político y cultural, nuestra posición debe ser igualmente fraterna y clara. Defendamos los derechos de la lengua catalana, exigimos respeto a las libertades de nuestro pueblo y no hay entre nosotros la más pequeña hostilidad hacia los pueblos españoles de habla castellana, víctimas también de la dictadura que nos oprime. Nuestra acción va contra la dictadura que prohíbe una lengua y una cultura, como prohíbe la libertad

de asociación, de propaganda, el derecho de reunión sindical, como encarcela a los sindicalistas y a todos los demócratas, como persigue a los trabajadores que exigen un salario decente. Esta es nuestra lucha: la de los trabajadores y de todos los hombres libres.

Cataluña ha estado siempre a la vanguardia de las reivindicaciones democráticas y sociales. Hoy, en el esfuerzo para afirmar sus derechos, lo está también. Y es por esto que a esta campaña deben asociarse no únicamente los catalanes sino los hombres libres de todos los pueblos hispánicos.

Sobre todo los trabajadores. La mayoría de nuestros hermanos venidos de otras tierras de España son trabajadores. El franquismo les ha arrancado de sus lugares que ha dejado morir de hambre. Sus hijos, que han nacido aquí, no tienen ni casa para vivir ni escuela para aprender. Si Cataluña hubiese sido lo que será un día — libre por el esfuerzo de todos — hubiesen hallado lo que tendrán finalmente: trabajo y salario decente para los padres; un hogar y una escuela para la formación técnica e intelectual de los hijos. Una escuela donde aprendan en catalán — que es la lengua que hablan con sus amigos — y donde aprendan también el castellano, que es una lengua que amamos cuando no nos es impuesta por la fuerza.

ESTO ES LO QUE QUEREMOS: TRABAJO, ESCUELAS, LIBERTAD PARA CATALUÑA Y PARA ESPAÑA ENTERA!

Trabajadores: Vosotros lleváis ya una lucha diaria y durísima para defender vuestro salario y oponeros a toda amputación del mismo!

Debéis continuar vuestro esfuerzo y ser el más firme sostén de la campaña que ahora empieza. La lengua y la cultura de un pueblo no es cosa únicamente de los poetas o de los profesores. Es cosa nuestra, de todos, del pueblo! Y nosotros vamos a defenderla.

EXIGID: Escuelas catalanas! Prensa libre en catalán! Libertad para Cataluña y España entera!

DEFENSA DE LA LLENGUA CATALANA

CARTA ADREÇADA A TOTS ELS PROFESSORS I A TOTES LES PERSONES INTERESSADES EN LA DIFUSIÓ DE LA CULTURA

Distingit senyor:

L'estat anormal en què es troben, fa temps, l'ús, l'ensenyament i la difusió de la llengua catalana, vehicle d'una secular cultura ens obliga a fer sentir la nostra veu. Ho fem amb tot el respecte i tota la consideració que calen però vole meposar a tot-hom les raons que ens mouen a demanar que cessi la situació per la qual encara avui, en contra d'un dret natural reconegut i proclamat per l'Església catòlica (Veg. entre d'altres el missatge de Nadal de 1959 del Sant Pare Joan XXIII, i pels organismes internacionals de caràcter jurídic, sociològic i cultural; Veg. els acords de l'UNESCO sobre aquesta matèria, i les pròpies constitucions de l'organització), es veu limitada en la seva lliure i legítima expansió. I com que no hi ha cap llei que prohibeixi l'ensenyament del català a les escoles, esperem que els mestres i les autoritats reconeguin la necessitat d'evitar aquest analfabetisme que ens afecta a tots.

C A L :

— que en tots els graus de l'ensenyament públic i privat a les terres de llengua catalana, siguin establerts cursos regulars d'aquesta llengua d'acord amb les normes pedagògiques modernes;

— que siguin donades les normals i recomanables facilitats al funcionament reglamentari de les entitats científiques i literàries que tenen per objecte el coneixement i la difusió de la cultura catalana en les seves expressions més elevades.

Voldriem que tothom, catalans i no

catalans compregués la raó d'aquestes demandes i s'unís a la nostra veu.

Us saluden els cent primers signataris d'aquesta carta.

Antoni Bergós, Josep Maria de Sagarra, Clementina Arderiu, Miquel Batllori, SJ Josep Pla, Ferran Soldevilla, Francesc de B. Moll, Vescomte de Quèll, Basili de Rubi OFM Cap, Nestor Luján, F. Maspons, Anglèsell, Antoni Tapiés, Francesc Faus, Pare Opus Dei, J. Carreras i Artau, Rafael Taús, Emili Vendrell, M. Coll i Alentorn, Maria Luz Morales, R. Aramon i Serra, A. Badia i Margarit, J. Llorens i Artigas, Ramon Sarró, J. Vicens i Vives, Joan Fuster, Josep M. de Casacuberta, Pere Bohigas, Maria Aurelia Capmany, Lluís Romro.

Joan Triadó, Santiago Albertí, Maurici Serrahima, Lluís Gassó, Salvador Eepriu, Delfi Dalmau, Maria Dolores Orriols, Josep M. Espinàs, Sever de Montsonis OF Cap, Joan Sallés, C. Muñoz Espinalt, Xavier Regàs, Josep M. Castellet, Jeroni de Moaragas, J. Oller Rabassa, J. Serra Gassulla, Joan Oliver, J. V. Fiol, Claudi Ametlla.

Xavier Benguerel, Josep Iglesias, Jordi Cots, Joan Canyameres, Carles Soldevila, Maria Mament, Octavi Saltor, Antoni Pous Pvre, Jean Teïdor, Concepció C. de Maluquer, A. Cirici Pellicer, Joaquim Casas, Salvador de les Borges OFM Cap, Osvald Cardona, J. Serra i Rafols, Antoni Comas, Manuel de Pedrolo, Josep Miracle, Agustí Duran i Sampere, Rosa Leveroni, Josep Grau, Josep M. Sucre, J. Amat i Piniella, Rafael Dalmau, Pere Mialeu, Josep M. Imbert.

Miquel Flor, Joan Argenté, Miquel Tarradell, Josep Pedreira, Joan Barat, Agustí Esclausens, Josep M. Andreu, J. Civera, Santi Suros, Eduard Artells, Delfi Abella, Antoni Pelegrí, Adolf Nanot, R. Foletó, Feli Cucurull, P. Català, Alexandre Agulló, Josep M. Benet, Jordi Pujol, Lluís Valeri, Joan Corominas, Joan Alemany Pare, Josep M. Bosch Pare, Ferran de Pol, Estanislau Torres, Josep M. Cid i Prat.

LA MORT DEL PRESIDENT AGUIRRE

La mort sembla perseguir-nos. La desaparició del President d'Euzkadi és per tots nosaltres un cop duríssim; únicament l'exemple del propi Lendakori — plenament entregat a la causa del seu poble i de la llibertat — ens permetrà de superar aquesta desgràcia. Pels catalans Aguirre era més que un aliat, més que un amic; era el símbol d'una causa comuna: la de la llibertat nacional dels pobles de la península. Pels socialistes de Catalunya, el President fou un home plé d'afecte i de comprensió. I nosaltres l'estimàvem i el respectàvem com un exemple vivent del que ha de ser un President.

La seva vida ha estat una flama que il·lumina la renaixença del seu poble. Aguirre ha mort; Euzkadi resuscita!

NOTES SOBRE LA CRISI SOCIALISTA

Aquests moments de crisi del socialisme europeu crec que han d'ésser per a nosaltres moments de reflexió. Si nosaltres no vivim aquesta crisi com actors directes, tampoc podem contemplar-la com a simples espectadors. El nostre deure es de remarcar entorn de quins punts es manifesten les falles i quin són els elements de renovació. Evidentment aquest treball només pot donar el seu fruit i s'acompanya d'un estudi aprofundit de l'evolució econòmica, social i demogràfica de la nostra terra, comparativament als altres països europeus. Esperant que es faci aquest treball que ens és tan necessari (aduc sense cap consideració de crisis), jo voldria esboçar aquí alguns aspectes que em semblen essencials en el socialisme actual.

LA MOBILITZACIÓ DE LES MASSES

A l'hora actual l'ideal socialista, en les formes que l'han expressat els partits fidels a la II Internacional, sembla incapaç de dirigir i animar un moviment majoritari de masses dirigit a transformar radicalment les estructures econòmiques i socials.

Amb això no volem solament senyalar l'indiferència i «aburguesament» que pot tocar una part dels treballadors afavorits per la prosperitat. Volem dir també que els partits socialistes no han sabut sempre donar respostes i proposar accions que corresponguin als problemes i contradiccions actuals. Això ha provocat l'abandó de considerables sectors que no han trobat en la forma clàssica del socialisme el camí obert a les seves esperances.

Serà un error gravíssim per als socialistes de limitar-se, llavors, a promoure una política vagament d'esquerra; això, l'experiència n'està feta, no porta ni tan sols a uns resultats electorals immediats. Els problemes de conjunt que ha d'afrontar el socialisme es situen, com senyalava el company Pallach, al nivell de una solució per els països sots-developats i el progrés productiu, conjugats amb la justícia i la llibertat. Però jo penso que hi ha un problema molt concret de mobilització de les masses en la lluita quotidiana cap al socialisme.

Si per un costat assistim en aquests darrers temps a una certa indiferència obrera pel socialisme, també assistim, paradoxalment, al despertar de nous sectors i moviments que són elements positius per el socialisme. Pensem concretament als cristians progressistes (de qui ens ocuparem en altre ocasió), moviment estudiant, la jove pagesia, els moviments de tipu associació familiar, sindicats de llogaters, grups populars de vacances, etc. Sense procedir d'una filiació ideològica revolucionària, aquests sectors han desenvolupat, d'una forma potser empírica, la lluita entorn de noves capes socials i de noves contradiccions i han arribat sovint sense reclamar-se expressament del socialisme, a posicions pràctiques que critiquen tota l'estructura capitalista de la societat i de l'economia. Al nostre entendre tots aquests moviments tendeixen naturalment cap al socialisme. La tasca dels socialistes, si volen fer una política realista que trobi eco en les masses, es de prendre consciència de tots els problemes concrets tal com es posen avui, recolzant en tots aquests sectors i moviments, com ho venent fent amb el sindicats obrers, establir-hi un diàleg fecund, orientar la recerca de les solucions a partir de l'ex-

per Pere CANALS

periència de militants feta en tots els sectors, i fer convergir aquestes tendències cap el socialisme mostrant-los-hi que només la democràcia econòmica i socialista pot ésser la veritable solució dels seus problemes.

EL CAPITALISME D'ESTAT

Sovint per la pressió dels socialistes, o bé operades pels socialistes mateixos al poder, de vegades arrancades per la lluita reivindicativa, dos menes de transformacions han aparegut essencialment en l'economia capitalista. D'una part les nacionalitzacions de certs sectors d'importància variable i la consegüent intervenció parcial de l'Estat en l'economia. D'altra part les millores socials de l'estil d'escalas mòbils de salaris, assegurances, allotjaments a preus modestos, etc... Es pot dir que aquestes millores han contribuït a la millora del nivell de vida material de la majoria de treballadors d'Europa, corregint la repartició de la renda nacional de la majoria d'epaïsos. Per contra no pot dir-se que les nacionalitzacions hagin aportat les correccions que s'esperaven en el sentit d'una planificació al servei del progrés social i sobretot d'una intervenció dels treballadors en la direcció de l'economia. En mans de la burocràcia i dels alts funcionaris de l'Estat, el sector públic de la producció ha arribat a una simbiosis, i ben sovint col·laboració, amb el capitalisme privat. D'altra part el sector social, a la mercè de l'Estat, es troba sovint sotmès a les exigències tecnocràtiques i econòmiques del capitalisme actual; la seva influència és real, però limitada i encara insuficient.

Resumint: aquestes transformacions, operades, en gran part, sota l'efervescència popular i democràtica de la post-guerra, es manifesten d'eficàcia molt limitada. Avui, aturat aquest moviment, les modificacions s'han estabilitzades en equilibri amb el neocapitalisme tecnocràtic i paternalista.

LA RECERCA D'UNA DEMOCRÀCIA ECONOMICA I SOCIALISTA.

Els dos punts que hem senyalat, s'expliquen i complementen mutuament.

Vists des d'un altre angle podríem resumir-los així: Els moviments socialistes han estat capaços d'obtenir certes millores i concessions que no deriven pas del dret a la propietat sino que més aviat el limiten; però han estat incapaçs de situar aquestes conquestes sota el poder democràtic dels treballadors. D'altra banda si el socialisme ha estat el llevat en les lluites reivindicatives de la classe obrera no ha pas operat les transformacions de consciència necessàries per a mantenir el gust i la inquietud de l'accés al poder i a la responsabilitat, ni ha proporcionat encara la formació humana, tècnica i econòmica als treballadors per assumir aquest poder.

Així doncs, els moviments i les idees que comencen d'obrir-se pas en el sentit d'una renovació, tendeixen a la recerca d'una nova concepció, i a instaurar una democràcia econòmica enfront del paternalisme i a la tecnocràcia. L'idea de servir-se de la democràcia burgesa com instrument de socialització s'ha revelat insuficient per a operar unes transformacions que reclamen el poder i la gestió dels treballadors. Es impossible de fer efectius aquests poder i gestió a través únicament de la democràcia parlamentària.

Sembla doncs indispensable per començar, trobar les formes que assegurin la gestió de les millores socials (allotjaments, punts familiars, assegurances, etc.), per organismes democràtics sortits d'aquells a qui van adreçades. I que placi les nacionalitzacions sota el control efectiu de les organitzacions obreres. En aquest sentit comparteixo la idea de revenir posant-les al dia, a les idees de federació econòmica de la Primera Internacional. Aquest tipus de democràcia, directa i descentralitzada està en oposició amb la democràcia burgesa purament parlamentària i centralista. Es tracta doncs d'acompanyar les transformacions econòmiques de les transformacions polítiques i institucionals corresponents. Si aquesta recerca s'acompanya d'un esforç de promoció humana i de formació tècnica per a la gestió, serà jo penso, un dels pilars de redreçament del socialisme.

(Vé de la pàg. 4.)

cadena; mes al jutjar oblidem que un cos cobert de ferides i desangrat tuiga en recuperar la salut. El nostre poble fou apunyalat per l'espalla, mal ferit, quasi mort. La debilitat que segueix a la caiguda va permetre al feixisme encadenar-lo. Però les cadenes saltaran en mil troços quan el poble adquireixi consciència de la seva real força.

UNITAT I FRATERNITAT PER LA BASE, tindria d'ésser el mot gravat en tots els cervells. En la pràctica? **Combatre constantment l'individualisme**, que ningú senti com estrangers al seu interès el que ocorre als «altres»: el mal dels altres és el mal de tots. **Unió dins les fàbriques i tallers**, que en el seu interior és formi una pinya de voluntats entorn dels millors companys, que aquests estiguin en contacte amb grups responsables d'altres empreses per coordinar les accions de protesta i de defensa. **Solidaritat contra els acomiadaments**, tot deu ésser remogut i intentat en el moment que la direcció de l'empresa preten desfer-se d'una part del personal, per germanor i en pròpia defensa no poden el·ludir-se les accions de protesta.

Jo, modestament, t'he apuntat, Jesús, algunes de les accions a menar en l'immediat. Mes no oblideu mai que sou vosaltres, treballadors i camperols de Catalunya i d'Espanya, ningú més que vosaltres els que teniu de trobar els mitjans per menar la lluita lliberadora.

El dia que això arribi, i arribarà. Jesús, tu i jo, plegats amb els rius de gent que cantaran la Victòria, ens donarem la gran abraçada que ara sols t'envio amb pensament i cor.

JOSEP

DUES CARTES

Barcelona, 27 de març 1960

Estimat amic: Aquesta carta l'escric amb el cor encogit. Avui m'han despatxat del treball. Amb mí, tots els «eventuals», quinze, que treballàvem en el mateix taller.

Aquests darrers mesos han estat un patir continu i accentuat. Començarem per reduir-nos en un 60 % les primes a la productivitat. A aquestes mesures, seguí l'anul·lació del plus voluntari que l'empresa donava perquè sabia que amb el jornal pelat no podiem menjar suficient per sostenir-nos en peu davant la màquina. Després, ara, això no els importa. Volen suprimir-nos, com sigui. Reduir salaris és la seva única preocupació.

Per mantenir a la família, per poder portar a casa unes pesetes cada disabte, ho he suportat tot. Escàndols de l'encarregat, humiliacions de la direcció, degradació professional...

Un dia (quina amargor sento sols recordant-lo!), l'encarregat em prengué la llima de les mans, em digué que era un inútil, que el jornal era una caritat que se'm feia. I m'envià a escombrar el pati del taller. Com si jo fós un vell o no servís per res més.

Altres companys foren tractats de la mateixa manera. Se'ls tregué de les màquines i, en mig d'insults i humiliacions, foren enviats a escombrar com jo.

Així hem estat setmanes senceres.

Als homes ens costa plorar, però jo t'asseguro que quant has vist un home plorar no ho oblidés mai més. Jo he vist els homes drets, amb l'escombria a la mà, plorar; sense crits, sols una remor ronca i llàgrimes, llàgrimes...

I avui ens han despatxat a tots.

I això no ens passa sols a nosaltres, a uns quants. Això és com una epidèmia estesa per tot Barcelona, per tot Catalunya, per tot Espanya...

Què fer? Cercar feina no cal provar-ho. No n'hi ha. Deixar que els fills sofreixin l'última misèria, cap pare ho pot suportar. La revolta o el suïcidi és a on se'ns empeny.

Jo penso en la setmana que ve. I en les altres. I en la dona. I en aquesta filleta que no més té un any.

Ara la nena està plorant. La dona em pregunta si vull sopar. Li dic que no i ella se'n va al llit.

Són tres quarts de dotze, fa fret i tinc els peus gelats. Jo també m'en vaig al llit.

Recorts als teus i tu rep l'afecte del teu amic,

JESUS

★

Toulouse, 2 d'Abril 1960.

Volgut i sempre recordat amic: Que et respongui públicament a la teva lletra no és estrany. Com tu dius en la teva, la malaltia està estesa. I aquesta carta que m'ha omplert de pena, d'indignació i de ràbia, són tants els que l'haguessin pogut escriure! A tu i tots va, doncs, dirigida la resposta. Als despatxats i també als que treballen. Perquè avui no hi ha cap treballador que tingui el pa segur, i el que tu has passat i passes, tots, sense excepció, corren el risc de passar-ho.

Arreu del món, on hi ha un català i un espanyol digne de ser-ho, l'espectacle del vostre sofriment és traduït en un patir continu i sempre latent.

Arreu del món, les dictadures feixistes han desaparegut. Sols a Espanya resta encara l'escòria d'una ideologia que ompli el món de sang. D'una ideologia podrida ja pels temps i que evoluciona vers una sociologia híbrida, monstruosa. Els capitalistes han conseguit espolsar-se el dirigisme econòmic i sols pels treballadors té vigència el feixisme. Esclavatge per obrers i camperols. llibertat per capitalistes i terratinents; aquesta és la realitat que és tracta d'amagar darrera el pla d'estabilització.

Tot pla econòmic déu anar acompanyat de la voluntat popular i intel·lectual del país. Déu respondre a les necessitats de les masses populars; no als inconcebibles apetits d'un capitalisme monopolista ni a les imposicions de tècnics estrangers.

Què fer? — preguntes. Sols hi ha una solució, Jesús, una sola; UNITAT I FRATERNITAT PER LA BASE. Tu, jo i tots sabem que això, degut a les condicions d'existència imposades pel franquisme, no és fàcil de aconseguir. Però jo, davant del dilema revolta-suïcidi, crec que és obligat optar pel primer.

El nostre poble és un dels més revolucionaris del món. Sí, ja ho sé, els darrotilistes de sempre diran que aquest poble fa vint anys que suporta les

(Passa a la pàg. 3.)

MONARQUICS Y FRANQUISTES CONTINUA EL FESTEIG

Les negociacions per escollir el lloc d'estudi de Juan Carlos han estat i són difícils. Els de l'Opus Dei (Perez Embid) aconseguiren la dimissió del Duc de la Torre, partidari de Salamanca. Després es parlà de San Sebastian, de l'Escorial. Finalment Franco ha escrit una carta al Pretendent dient-li:

1. — Que els interessos de «l'Estat» passen davant dels de la família.

2. — Que el lloc, on s'ha d'educar en Juanito és cosa secundària.

3. — Que l'essencial és que el príncep s'eduqui en els principis del «Glorioso Movimiento».

4. — I que tingui present que l'amo és Franco i que és ell el que decidirà finalment qui ha de ser rei.

Don Juan contestà verbalment i amenaça amb enviar el noi a West Point (U.S.A.). L'Opus intervingué, i plegat amb altres grups de la camarilla — (i sembla que en desacord amb Unió Española) — ha aconsellat que D. Juan accepti les propostes de Franco sobre l'educació a condició de proclamar la successió en els hereus d'Alfons XIII.

Així estan les coses: festejant amb Franco la majoria dels monarquics. Per nosaltres, que facin. I si volen un consell, el millor és que el noi aprengui un bon ofici. Tot fa pensar que en tindrà necessitat per guanyar-se la vida...

EL FRACAS DEL PLA D'ESTABILITZACIO

LA DIMISSIO D'ARRESE

Arrese que directa o indirectament ha governat amb plens poders durant vint anys, i que és un dels responsables principals de la desesperada situació econòmica del país, ha intentat una maniobra demagògica — a l'estil del peronisme — presentant la dimissió del seu càrrec de ministre, i oferint-se com el portantevu falngista de l'oposició al «pla de misèria».

Però ningú no cau en el parany. El pla de misèria és el resultat del desgovern de vin anys de franquisme finalment aculat a la fallida i sotmés a les exigències del capitalisme internacional. La dimissió d'Arrese és simplement la prova del fracàs d'aquest pla: àdhuc els falangistes se'n desolidaritzent; després de fer-ho els arquebisbes, cal demanar: — qui hi està d'acord?

Nosaltres estem contra el «pla» i contra la Dictadura que n'és responsable. I acabarem amb l'un i amb l'altre!